

Олесь Гончар

МАЛЮЧОК (Бім)

Він біг попереду, чорненький, кучерявий, мов ягнятко, біг красиво, бадьоро, як господар цього лугового квітчастого світу. Яка радість була в домі від його присутності, як тішився дідуня, коли Бім шукав Лесю у травах.

А потім сталося так, що опинився в інших людей. Відрядження, хвороби, нікому виводити його, одне слово, не стало в хаті Біма...

Час минув, зима, весна, літо...

Ось іде Леся з подружкою восени тією стежкою, де з Бімом гуляла, де він гасав за нею по травах...

І раптом – щось біжить за нею. Зирк – він! Не кинувся Бім як раніше. Не лащиться до ніг. Заброяханий, занехаяний, схудлий (видно, був десь тут, доки літо було), в наметі жив на острові, а тоді відпочивальники виїхали, а його «забули»...

А тепер ось набрів на свою хазяйку.

– Бім? Ти мене впізнав?

Він тихенько заскавучав, ворухнув хвостиком. Сів. Сидів на сонці й дививсь на свою колишню хазяйку.

Була глибока тоскнота, глибока образа в його собачих очах. І сльоза з'явилася в них...